स्रुवस्य बुध्नेनाभिनिदध्यात्। मा तमो मा यज्ञस्तमन्मा यजमानस्तमत्। नमस्ते अस्त्वायते। नमो रुद्र परायते। नमो यत्र निषीदसि। अमुं मा हिꣳसीरमुं मा हिꣳसीरिति येन स्कन्देत्। तं प्रहरेत्। सहस्रशृङ्गो वृषभो जातवेदाः। स्तोमपृष्ठो घृतवान्त्सुप्रतीकः। मा नो हासीन्मेत्थितो नेत्वा जहाम। गोपोषन्नो वीरपोषञ्च यच्छेति। ब्रह्मणैवैनं प्रहरति। सैव ततः प्रायश्चित्तिः" इति। अङ्गारस्कन्दनकाले भेदेन द्विविधं 'प्रयाजेभ्यः', पूर्व्वमुत्तरं चेति तत्रोत्तरकालीनस्य स्कन्दनस्य पूर्व्वानुवाकोक्तप्रायश्चित्तं द्रष्टव्यम्। तत्र हि यस्याहिताग्नेरग्निरपक्षायतीत्यादिना प्रायश्चित्तमुक्तं तद्यद्यपि सर्व्वकालसाधारणं तथाप्यत्र पुरा प्रयाजेभ्य इति विशेषाभिधानादेतद्व्यतिरिक्तविषयं द्रष्टव्यम्। अङ्गारादिस्कन्दनं प्राच्यादिदिग्भेदाच्चतुर्व्विधं। तत्र प्राच्यां। स्कन्दने सति 'अध्वर्य्युयजमानयोः','अकं स्यात्' कं सुखं तद्विपरीतमकं दुःखं, एवं दक्षिणादि दिक्ष्वपि योज्यं। तस्यास्कन्दनाङ्गारस्योपरि होमाहोमपक्षयोरुभयोरपि दोषोस्ति। होमपक्षे पशुहानिः, अहोमपक्षे रुद्ररूपोग्निः 'अशान्तः' उग्रः सन्, प्रहृतः स्यात्। अतस्तद्दोषपरिहाराय स्रुवस्य मूलेन तमङ्गारं मातमोमेत्यादि मन्त्रेणाभिनिदध्यात्। मन्त्रस्य चायमर्थः, हे अग्ने स्कन्नाङ्गार त्वं 'मा तमः' ग्लानिं मा, प्राप्नुहि। यज्ञोऽपि 'मा तमत्' ग्लानिं मा प्राप्नोन्ति, 'यजमानः', अपि 'मा तमत्' 'आयते' न पुनः स्वस्थानं प्रत्यागच्छते, 'ते' तुभ्यं, 'नमः', 'अस्तु', हे 'रुद्र' 'परायते' परतोगते,